

ДОБРО

Любовта ражда Доброто.

Доброто е основа на живота. Доброто е почва на живота и същевременно - негова храна. Само Доброто може да подкрепи живота, само Доброто може да го подхрани.

Когато Бог се ограничава, ражда се Доброто в света. Когато човек се ограничава, Злото се ражда. А когато се освобождава от ограниченията, явява се Доброто. С други думи казано: когато в човешката душа се зароди великото желание да служи на Бога, тогава се явяват условията за Доброто.

Човек иска да създаде Доброто в себе си. Доброто обаче не се създава, то се ражда. То е вложено от начало у всеки човек и той трябва само да го съзнае и прояви. Човек трябва да бъде добър, защото Доброто е основа на живота. Без Добро, животът на човека е без основа.

Не върши ли човек добро, злото се ражда. Злото, което сега съществува в света, е неизползваното Добро в миналото.

Злото произтича от един неустановен ред. То е един свят на произвол. В органическия свят то може да се определи като размножаване без закон. Злото обаче е една неизбежност в света на отношенията между сили и същества.

Зло и Добро в Живата природа са сили, с които тя еднакво оперира. Зад Доброто и Злото седи великата разумност, която всичко използва.

Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва. Той не трябва да се бори със злото, а на злото да противопоставя добро. Онзи човек, който най-много се бори със злото, най-много греша. Единственото същество, което може да впрегне злото на работа, е Бог.

Трябва да знаете, че съществува колективно съзнание на доброто и колективно съзнание на злото. Те образуват два велики полюса на Битието. Човешкият живот се движи между тези два полюса.

Когато Злото е отвътре и взема надмощие, а Доброто е отвън, тогава Злото царува на Земята. С други думи "адът" царува на Земята. Когато пък Доброто е отвътре и преодолява, а Злото е отвън, тогава "Небето" управлява и Доброто царува. "Адът" е място, където Злото е и отвътре, и отвън. "Небето" е място, където Доброто е и отвътре, и отвън. А човешкият живот е "място", където понякога отвътре е Доброто, а отвън Злото, а понякога - обратно.

Всеки човек, според живота, който води, се намира или в полюса на Доброто, или в полюса на Злото. Човек, у когото Злото господарува, живее в непрестанно безпокойство. Отвън той може да разполага с големи богатства, може да има почитта на хората, но отвътре той е неспокоен. Него постоянно го тормозят зли предчувствия и страхове. Той постепенно започва да губи здравето си и силата си. Когато пък Доброто е в сърцето на човека, той може да няма ни богатства, ни власт, но пак е спокоен и весел. Условията отвън са лоши, но отвътре са добри. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички го обичат. Добрите хора са истински силните хора в света. Ала хората мислят, че Злото в света е силно. Злото е силно само затова, защото хората го обичат. Обичта към Злото му придава сила. Злото черпи сила от Любовта.

Въпреки това обаче, стремежът към Доброто никога не може да спре. Процесът на Доброто е вечен. Той е творчески процес на живота. Затова Доброто може да се нарече път към живота. То е, което ни въвежда в живота. Злото е път към смъртта. То е осъдено на вечно безплодие.

При различаване на Доброто и Злото, помнете следните неща:

Доброто и Злото - това са Висшето и Низшето в света. Злото - това са по възможност най-слабите трептения на Доброто. Ето защо, Доброто е цена на разумното, а Злото - цена на неразумното.

Доброто повдига ценностите на човешкото съзнание. Злото ги понижава. При доброто дарбите се усилват, при злото те отслабват и се помрачават.

Доброто започва с нищожните, с малките неща. Но те постоянно растат, увеличават се, размножават се, организират се и се съединяват в едно цяло. В Злото има винаги разпадане, разединение.

Доброто изобщо, може да се уподоби на извор, който постоянно тече. Злото пък прилича на пресъхнал извор, който едва сълзи. Злото много обещава, ала нищо не върши. Доброто пък не обещава, но всичко върши. Изворът има ли нужда да обещава, че ще тече? Той си блика.

Така е и с добрия човек. В него доброто е като извор. Затова той всякога, при всички условия, си остава добър. Заблуда е да се мисли, че условията можели да го променят. Преди всичко, доброто прониква цялото му естество, то лежи в основата на целия му строеж. Добрият човек по строеж коренно се отличава от лошия. Нервната система на добрия човек е по-сложно и по-fino устроена. Мозъкът му има повече клетки, повече гънки, той има по-друго устройство. Кръвоносната система също така образува по-богата и по-гъста мрежа. Кожата на добрия човек има повече клетки, тя е с по-фина направа, отколкото кожата на лошия човек. Добрият човек, изобщо, има по-съвършено устройство. Той е високо напреднало същество. Ето защо, всеки човек, който закъснява в пътя на своето развитие, става лош. В този смисъл казваме, че Злото е неизползвано Добро. Злото не може да се изкорени от света. И когато Христос говори да не се бутат плевелите, докато не настъпи време за жътва - "съвършека на света" - той подразбира, че ще дойде в бъдеще една нова вълна и тогава това, което сега е Зло в света, ще мине в една нова фаза на развитие.

Когато говорим за Добро, за добра постъпка, ние всякога подразбираме здрав човек. Болният човек не може да прави добро. Очевидно, тук не става въпрос за обикновените "добрини", така както хората ги разбират.

Истинското Добро, от гледище на Божествената наука, се определя с три качества: то носи живот, светлина и свобода. Няма ли ги тези три качества, то не е Добро. Животът идва чрез Любовта, светлината идва чрез Мъдростта, а свободата - чрез Истината. Който иска да прави добро, той трябва да е свързан с тези три Божествени свята.

За да бъде една наша постъпка истински добра, тя трябва да бъде жива, да ходи след нас. Доброто трябва да ни придружава. Ако Доброто не може да дойде след нас, то не е Добро. Моето добро трябва да дойде след мене. А за да дойде след мене, то трябва да носи живот, светлина и свобода, както за мен, така и за онзи, комуто правя добро.

Понеже Божественият закон е колективен, той засяга изведнъж всички. Като направиш добро на един човек, това добро се отнася и за целия свят. Дали хората ще знаят това или не, за Божествения свят е безразлично. Факт е обаче, че от това добро ще се ползват всички. Затова казвам: да правиш добро, това е един свещен акт, защото по този начин ти предизвикваш Бога да се прояви чрез тебе в своята доброта, в своята Любов, мъдрост и истина.

Няма по-велик акт от този да направиш едно добро. Колкото и да е микроскопично това добро, то е един благороден акт, за който всички от Небето стават на крака, понеже в Доброто е скрит Бог.

Природата е много внимателна и към най-малката придобивка. Когато един човек извърши едно добро в света, когато извърши един разумен акт, в невидимия свят става голямо тържество. И когато Христос препоръчва на хората да си събират съкровище на Небето, той подразбира доброто. Съкровището - това е доброто, което човек е извършил на Земята.

Да направиш добро - това ще рече да призовеш Бога да действа чрез тебе. А щом Бог действа, Той не прави това само за одного - Той действа за всички. Ето защо, когато се извършва едно добро, всички съвършени същества взимат участие.

И така: всяка постъпка, в която Небето не взима участие, е човешка, а всяка постъпка, в която Небето взима участие, е Божествена.

Доброто трябва да се направи навреме. То няма да ти отнеме много време, но когато го вършиш, то изисква ума ти, сърцето ти, волята ти, душата ти и духът ти да бъдат напълно съсредоточени през онези минути, когато правиш доброто. В доброто не трябва да има отлагане. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално, без отлагане. Отложиш ли, моментът е пропуснат. Не мисли при това, че трябва да правиш добро, само когато имаш добро разположение. Доброто може да се направи и при най-лошото разположение. Неразположението е нещо, което засяга плътта. То не засяга духа на човека.

Хората мислят, че доброто е нещо мъртво. Не е така. В онази свещена идея, която ти е дала подтик да направиш едно добро, действа един възвишен и свят дух, който ще освети това дело и ще покаже, че животът на онзи, който служи на Бога, всякога се реализира.

Доброто е първата връзка в живота.

Доброто е първата връзка между хората. То е единствената материална връзка, която истински свързва хората. Нещо повече - доброто е първата истинска връзка между душите на всички хора, все едно дали са те на Земята, или на Небето.

Без добро, вие не можете да добиете никакво знание. С познаването на доброто започва знанието.

Едно направено добро никога не се забравя. То е записано в Божествената книга, понеже е Любовен акт и като такъв, той се помни в Божествения свят за вечни времена.

Всеки, който прави добро, става идеал за другите. Не мислете, че като правите добро, това ще ви лиши от някакво благо. Напротив, доброто ще ви повдигне в очите на хората. Затова не отстъпвайте пред никакви мъчнотии, когато трябва да направите едно добро. Бъдете смели, решителни, направете доброто и това добро да носи живот, светлина и свобода за вашите ближни.

Всички можете да правите добро, защото в сърцето на всички има добро.

Всяко добро, което сте извършили, е една връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трябва да правите такива връзки - не само веднъж. Не забравяйте при това, че човек трябва да остане неизвестен в доброто, както се стреми да остане неизвестен в злото.

Не бързайте да станете добри. Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, ала човек за един ден добър не става. Щом обаче човек се стреми към съвършенство, доброто ще му помогне. За да бъдеш съвършен, ти трябва да бъдеш силен в доброто.

Единственото нещо, което отличава човека като човек, това е доброто, което живее в него.

Доброто е път за намиране на Божията Любов.